

OMZIEN NAAR MENSEN

"U is heden de Heiland geboren" Lucas 2 : 11

Het is jaren geleden. Ik had een radiokerkdienst geleid en ik zat na de dienst aan de telefoon om luisteraars die dat wilden te woord te staan.

Er belde een mevrouw uit Den Haag. Zij noemde haar naam en zei: "Ik heet Emma. Noemt u mij alstublieft zo. Niemand noemt mij meer bij de voornaam. Ik heb niemand. Alleen een enkele leverancier aan de deur. Die zeggen "mevrouw". Wilt u naar mij luisteren?"

"Jazeker, Emma", zei ik.

En toen hoorde ik het levensverhaal van een vrouw, die al jarenlang weduwe was, een zoon had in Amerika die nooit iets van zich liet horen.

"Niemand kijkt meer naar mij om", verzuchtte ze.

"Toch wel, Emma", probeerde ik.

Een andere ontmoeting. Een jongen van een jaar of 17 had alles verprutst in z'n leven en iedereen keerde zich van hem af. Hij zei tegen me: "Ze hebben mij allemaal afgeschreven. Niemand ziet mij meer zitten..".

Er zijn duizenden mensen in verzorgings- en verpleeghuizen, die nooit bezoek krijgen. Ook in de huizen in Ede, verzekerde mij een directeur. "Niemand kijkt meer naar ze om".....

Nu kom ik ook in de kerstgeschiedenis mensen tegen, die bij niemand in tel waren.

Wat dacht u van die oude priester Zacharias?

Een in het leven teleurgesteld man, die niet meer in staat was om te geloven in Gods belofte.

Wat dacht u van Maria?

Een onbetekenend meisje in een achterafplaatsje van de wereld. Wat stelde dat nou helemaal voor? Trouwens, het hele volk Israël was vrijwel afgeschreven door de andere volkeren. Het had geen enkele politieke of militaire betekenis meer. Het aloude koningshuis van David was totaal verarmd en vergeten en die verre nazaat Jozef kende niemand.

Zij konden allemaal wel zeggen, net als die Emma en die jongen en die vergeten bejaarden: "Niemand kijkt meer naar ons om".

Maar dan.....

Dan wordt het Advent en Kerst in de levens van die gewone, vergeten mensen.

Zacharias en Elisabeth krijgen, toch, een zoon.

Maria mag moeder worden van het goddelijk Kind.

Jozef ontvangt een engelenboodschap over de komende Verlosser.

En dan moet u er eens op letten, dat het Kerstevangelie vol kerstliederen staat.

Zacharias, Elisabeth, Maria, de engelen van God, zij zingen hun lofzangen voor God.

En let er dan ook op, *wat* ze zingen.

Maria zingt: God heeft de nederige staat van Zijn dienstmaagd *aangezien*.

Elisabeth zingt ook zoiets: God heeft mij *aangezien* en mijn smaad weggenomen.

Zacharias krijgt zijn stem terug en zingt: De Here heeft naar zijn volk *omgezien*.

En de engelen, die de geboorteboodschap aan de herders toezingen, wat zingen zij?

In de mensen heeft God een welbehagen!

God ziet naar mensen om!

Hij ziet ons niet over het hoofd. Hij kijkt ons aan. Hij kent ons. Wij zijn bij hem in tel. Hij geeft voor ons Zijn Zoon. De Heiland wordt geboren.

Laat die tijding heel dicht bij u komen. Vooral wanneer u zich verlaten, onbegrepen voelt. "Wie ziet er nog naar mij om?"

De Kerstliederen zingen er van: God ziet naar u om. Het is Hem om u te doen. De engel zegt niet: "Er is een Kind geboren", nee, hij zegt heel persoonlijk: *U* is heden geboren de Zaligmaker. Persoonlijk geadresseerd!

"Kerst", dat is "Christus" en een gevuld kerstfeest kan alleen een kerstfeest met Christus zijn. Het Evangelie verkondigt luid en duidelijk, dat Christus met u kerstfeest wil vieren. God kijkt om naar mensen, die Hem nodig hebben.

De vraag is of wij Hem echt nodig hebben.

Als wij vervuld zijn van onszelf, van onze gewichtigheid, onze plannen, onze ideeën, onze tradities, ach, dan heb je eigenlijk in het geheel geen Christus nodig.

Maar als je behoefte hebt aan liefde, vergeving, troost, moed, perspectief, dan wil God je zo graag zijn Kind, zijn Zoon geven. Laat u dan door Hem behouden. En wees stil en ontvankelijk, deze dagen, voor deze genadige God.

Dat mag en dat kan. Heel persoonlijk. U, jou is heden de Heiland geboren. Want God kijkt om naar mensen.

Maar nu moet ik er nog iets bij voegen.

Dat werkwoord "omzien" past dus bij die barmhartige God.

Maar tegelijk is dat woord een *roeping* voor ons.

Voor de Bijbelschrijver Jacobus wijst daar op.

Hij schrijft in zijn brief: "*Zie om* naar weduwen en wezen"(Jac.1:27).

Dat waren in zijn tijd de slachtoffers van een asociale maatschappij.

In onze tijd zijn ze er nog, maar er zijn er veel meer: vluchtelingen, verslaafden, zwervers, eenzamen, vergeten ouderen, armen ver weg.

Ze liggen als een roeping op onze weg.

Wanneer God naar ons omziet, roept Hij *ons* op naar mensen om te zien die ons nodig hebben. In onze omgeving en ver weg.

Jacobus schrijft er in krasse taal over. Zonder die liefde voor de naasten is je geloof dood, zegt hij. Dat mogen we met Kerst *ook* bedenken.

We zien er al iets van bij de mensen van Kerst. Ze houden de boodschap niet voor zichzelf. Zacharias zingt er van, Maria ook, de herders vertellen overal wat ze gehoord en gezien hebben.

Laat die roeping meegaan met u en mij de kerstdagen in en daarna. Opdat wij dankbaar beleven: God ziet naar mij om. En in die dankbaarheid bezien, wie wij blij kunnen maken met onze zorg, onze aandacht, onze gaven.

Deze roeping heeft ook een politieke dimensie: is onze christendemocratische politieke visie en actie mede gekenmerkt door dat omzien naar de zwakken in de samenleving? Is dat niet direct voortvloeiend uit het Kerstevangelie?

"Ere zij God in de hoogste hemelen".

Zo zingen wij.

Waarom?

Omdat Hij, in Zijn eindeloze liefde, *ook naar ons* omziet.

Ds. Arie Romein

